

PARAULES DE VIDA

Setmana Santa

Amb el Diumenge de Rams en la passió del Senyor comencem la celebració de la Setmana Santa. Durant aquests dies la religiositat es percep de manera especial en els carrers dels nostres pobles i ciutats: les processons o les representacions de la passió fan visible el misteri de la Creu, i ens conviden a mirar amb ulls de fe i d'amor a eixe Jesús que va lliurar la vida per nosaltres. Desitge que les meues paraules d'aquesta setmana us ajuden a contemplar amb mirada creient al Crucificat. Per això us convido a adonar-vos de dos detalls que trobem en la narració de la passió segons Sant Joan, que escoltarem en la celebració litúrgica del Divendres Sant.

L'interrogatori de Pilat a Jesús és d'un gran dramatisme, perquè revela la contradicció interna que està vivint el procurador romà. Està segur de la innocència de Crist i vol convèncer als jueus. Com aquests no han entrat en el pretori per no incórrer en impuresa, Pilat està constantment eixint a parlar amb ells i entrant a interrogar a Jesús. Surt per convèncerlos de la innocència de Crist i cada ve-

gada entra més pressionat per condemnar-lo.

En la tercera eixida treu a Jesús, el mostra al poble i el presenta amb aquestes paraules: «Ecce homo (Aquí teniu l'home)» (Jn 19,4). En la cinquena el torna a traure i diu als jueus: «Ecce Rex vester (Aquí teniu el vostre rei)» (Jn 19,14). Sense saber-ho, Pilat els ha indicat la identitat profunda del Senyor.

Jesús és l'home perfecte, i així se'ns mostra en la passió. La perfecció de la seua humanitat s'ha manifestat

en la seua manera de viure i es demostra en el moment de morir. Va passar pel món fent el bé; no va venir a ser servit, sinó a servir i donar la vida en rescat per molts; va estimar als seus que estaven en el món. L'hora de la mort no el porta a enfonsar-se, ni a deixar d'estimar i fer el bé. La seua coherència va arribar fins al final. En aquest moment descobrim el que és un home perfecte, que ens mostra a tots el camí de la vertadera humanitat.

Jesús és el rei. Ell mateix ho ha confessat davant Pilat (Jn 18,37).

Però el seu regne, a diferència dels d'aquest món, no se serveix de la violència, sinó que es realitza pel testimoniatge que Ell ha donat de la veritat.

La veritat s'oposa a la violència i Jesús mai va cedir a la temptació d'imposar la veritat per la força, sinó que es va mantenir fidel fins a la mort en el testimoniatge per la veritat. Qui mai va voler fer patir a ningú per la veritat, per ella va acceptar la mort. Per això és el nostre rei.

Queda quelcom que Pilat no va dir, però que els cristians hem d'anunciar aquests dies: l'home-rei és també el «ecce Deus». Aquests dies anunciem: «Heus ací a Déu». En el Crucificat descobrim el vertader rostre del Déu que és amor, se'ns manifesta que el seu poder no és força per condemnar sinó capacitat immensa d'estimar. I aquesta és la raó més profunda de la nostra fe: creiem en un Déu que ens ha estimat molt més del que podem imaginar i del que ens mereixem.

Que visquem aquests dies prop del Senyor.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Joves i fe, donant testimoniatge

Vespre de pluja i fred. Una norantena de persones —predominen els joves— s'aplega en una pregària que combina silenci i reflexió, amb cançons que proposa un conjunt. Són lletres i músiques pròpies. Avui: «Joves i fe. Un binomi possible». Diu qui condueix la pregària: «Posem els joves al centre de la nostra pregària. Posem-nos en presència de Déu pregant per tots aquells que segueixen l'Evangelí i el testimoni de Jesús com a centre de la seva vida. Però, especialment, pels joves que no acullen amb facilitat les paraules de l'Evangelí. Demanem-li que protegeixi els joves: els qui estan en els nostres grups; els qui dubten i esporàdicament vénen; aquells que només ho fan de tant en tant... i, sobretot, els qui rebutgen la paraula amorosa que Déu els adreça. Ho farem mitjançant testimonis. Cadascú de nosaltres podrà posar el nom de persones que

coneix i pregar per elles. Per a Déu, tot és possible. No només és qüestió d'estratègia pastoral, de llenguatge..., també és qüestió de conversió personal i pastoral i de seguir encomanant una realitat que ens *desinstal·la*.»

Els testimonis se succeïren, així com les cançons i els moments de silenci: «Em dic Jordi, tinc dinou anys. He començat la carrera. No m'agrada. Estic pensant a canviar... però no sé què fer. L'inici de la universitat ha trasbalsat la meua fe. Em fa vergonya dir als meus nous companys que sóc creient». «Sóc la Núria, he acabat el grau de biologia. Fa tres anys que participo en un grup de fe. M'hi va portar una amiga i, tot i que ella ho va deixar, jo he seguit. Tenia molts dubtes. Ara crec que seguir Jesús és el que mou més el meu cor. Vull anar a fons, però em fa por. M'han parlat de l'acompanyament espiritual. Potser el buscaré». «Em dic

Peter, tinc vint-i-un anys. Sóc de Tailàndia i vaig arribar a Barcelona fa sis mesos. Estudio informàtica a la universitat. Enyoro la família i els amics. No domino prou la llengua. Sort que he trobat un grup d'acollida que m'entén. Vull compartir la meua fe, tot i que veig que molts joves aquí no hi creuen. Cada nit prego pels meus amics, que han quedat al meu país.»

Cal ajudar els més joves a superar els obstacles que els barren el pas per descobrir l'amor incondicional de Déu, refer el camí i acollir la seva presència i companyia. Descobrir Jesús, així com en el seu dia d'altres ho van fer amb nosaltres. Com els joves de la pregària, ser capaços d'alçar-nos i donar testimoniatge. «Mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: ser anomenats fills de Déu. I ho som!» (1Jo 3,1).

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

Semana Santa

Con el Domingo de Ramos en la pasión del Señor comenzamos la celebración de la Semana Santa. Durante estos días la religiosidad se percibe de manera especial en las calles de nuestros pueblos y ciudades: los desfiles procesionales o las representaciones de la pasión hacen visible el misterio de la Cruz, y nos invitan a mirar con ojos de fe y de amor a ese Jesús que dio la vida por nosotros. Deseo que mis palabras de esta semana os ayuden a contemplar con mirada creyente al Crucificado. Para ello os invito a caer en la cuenta de dos detalles que encontramos en la narración de la pasión según San Juan, que escucharemos en la celebración litúrgica del Viernes Santo.

El interrogatorio de Pilato a Jesús es de un gran dramatismo, porque revela la contradicción interna que está viviendo el procurador romano. Está seguro de la inocencia de Cristo y quiere convencer a los judíos. Como estos no han entrado en el pretorio para no incurrir en impureza, Pilato está constantemente saliendo para hablar con ellos y entrando para interrogar a Jesús. Sale para convencerlos de la inocencia de Cristo y cada vez entra más presionado para condenarlo.

En la tercera salida saca a Jesús, lo muestra al pueblo y lo presenta con estas palabras: «Ecce homo (He aquí al hombre)» (Jn 19,15). En la quinta lo vuelve a sacar y dice a los judíos: «Ecce Rex vester (He aquí a vuestro rey)» (Jn 19,14). Sin saberlo, Pilato les ha indicado la identidad profunda del Señor.

Jesús es el hombre perfecto, y así se nos muestra en la pasión. La perfección de su humanidad se ha manifestado en su manera de vivir y se demuestra en el momento de morir. Pasó por el mundo haciendo el bien; no vino a ser servido, sino a servir y dar la vida en rescate por muchos; amó a los suyos que estaban en el mundo. La hora de la muerte no le lleva a hundirse, ni a dejar de amar y hacer el bien. Su coherencia llegó hasta el final. En este momento descubrimos lo que es un hombre perfecto, que nos muestra a todos el camino de la verdadera humanidad.

Jesús es el rey. Él mismo lo ha confesado ante Pilato (Jn 18,37). Pero su reino, a diferencia de los de este mundo, no se sirve de la violencia, sino que se realiza por el testimonio que Él ha dado de la verdad. La verdad se opone a la violencia y Jesús nunca cedió a la tentación de imponer la verdad por la fuerza, sino que se mantuvo fiel hasta la muerte en el testimonio por la verdad. Quien nunca quiso hacer sufrir a nadie por la verdad, por ella aceptó la muerte. Por ello es nuestro rey.

Queda algo que Pilato no dijo, pero que los cristianos tenemos que anunciar estos días: el hombre-rey es también el «ecce Deus». Estos días anunciamos: «He aquí a Dios». En el Crucificado descubrimos el verdadero rostro del Dios que es amor, se nos manifiesta que su poder no es fuerza para condenar sino capacidad inmensa de amar. Y esa es la razón más profunda de nuestra fe: creemos en un Dios que nos ha amado mucho más de lo que podemos imaginar y de lo que nos merecemos.

Que vivamos estos días cerca del Señor.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Extracción de reliquias de operarios beatos mártires

El 30 de enero tuvo lugar en el Templo de la Reparación de Tortosa la extracción de reliquias de los operarios beatos José Sala y Agustín Sabater.

El beato José Sala Picó fue beatificado en 1995 y pertenece a la causa del beato Pedro Ruiz de los Paños y compañeros, por lo que acudió D. Carlos Comendador, secretario general de la Hermandad de Sacerdotes Operarios Diocesanos, representando al postulador general. También se desplazaron hasta Tortosa un grupo de sacerdotes de la Diócesis de Toledo pues sus reliquias fueron solicitadas por

el Seminario Menor de Toledo donde el beato fue su primer rector.

El beato Agustín Sabater fue beatificado el año pasado en Almería y pertenece a la causa de José Álvarez-Benavides y 114 compañeros, por lo que se hizo presente el postulador de dicha causa, el operario D. Santiago Luis de Vega.

El acto de extracción de las reliquias insignes finalizó con la celebración de la Eucaristía presidida por D. Juan Félix Gallego, rector del Seminario Menor de Toledo, en honor de beato Manuel Domingo y Sol.

Beato José Sala Picó

Nació el 24 de junio de 1888 en Ponts, diócesis de Urgel. Hizo todos sus estudios eclesiásticos

en el Seminario diocesano. Fue ordenado sacerdote en 1911. Ejerció los ministerios de coadjutor y capellán en diversas parroquias, ingresando luego en la Hermandad de Operarios Diocesanos en 1915.

Desempeñó los cargos de prefecto de disciplina y ecónomo en el Seminario de Segovia, el de prefecto en el Colegio de Vocaciones de Toledo, y fue el primer rector del Seminario Menor de la misma archidiócesis.

En 1936 fue martirizado a la misma hora y en el mismo lugar que Pedro Ruiz de los Paños.

Beato Agustín Sabater Saulo

Nació en Vinaroz, provincia de Castellón y diócesis de Tortosa, en 1883. Fue ordenado presbí-

tero en 1905 e ingresó en la Hermandad en 1908.

Su ministerio como sacerdote se desarrolló en los seminarios de Ciudad Real, Badajoz y Almería.

En la noche del 30 al 31 de agosto de 1936 fue martirizado junto con otros 24 presos en el lugar llamado «Pozo la Lagarta» de Tabernas (Almería).

Willy Dibala

TWITTER DEL PAPA FRANCESCO

@Pontifex: «Resant, ens podem veure els uns als altres des de la perspectiva correcta, la del Pare, i reconèixer-nos com a germans» (25 de gener).

@Pontifex: «La joia del cristià no es pot comprar, prové de la fe i de trobar-se amb Jesucrist, el motiu de la nostra felicitat» (26 de gener).

@Pontifex: «El bé, així com l'amor, la justícia i la solidaritat, no s'obtenen d'un sol cop i per sempre; s'han d'anar conquerint dia a dia» (30 de gener).

@Pontifex: «Jesús és el nostre mediador i ens reconcilia no només amb el Pare, sinó també entre nosaltres» (31 de gener).

La fiesta de la Candelera 2018

Este año la fiesta de la Candelera ha transcrito con un tiempo apacible; se inscribieron para colaborar en la fiesta 41 quintos, chicos y chicas, que cantan la Misa Mayor y también la Salve en la procesión; no faltó la luz a la virgen durante la procesión y al mismo tiempo las promesas que van delante de la imagen, rezan y dan gracias. Participaron unas 1.600 personas. También se han sucedido, una y otra vez, los vivos; todo el tiempo que ha durado la procesión, que llega hasta dos horas, se ha mantenido aquel fervor característico de los fieles.

El rezo de la Novena y el Santo Rosario, nos han ayudado a preparar esta fiesta tan solemne y querida por todos los habitantes de l'Ametlla. Gracias a la colaboración de muchas personas se han ce-

lebrado con solemnidad y alegría las fiestas patronales que un año más han dado la nota característica a estos días.

Mn. Antonio Bordás

Jornada de Formació

El dissabte dia 3 de febrer va tenir lloc al Seminari Diocesà la trobada de formació dels matrimonis i agents de Pastoral que preparen els nuvis per celebrar el seu matrimoni.

Després de l'acollida i la salutació del nostre bisbe don Enrique vam escoltar la xerrada que va pronunciar don Francisco Javier Aznar, professor de la Universitat Catòlica de València, sobre la situació i el context actual en referència al matrimoni i a la família.

En acabar vam treballar en grups per acabar en la posta en comú i compartint el dinar.

A la tarda, els diferents matrimonis van explicar la manera com imparteixen els cursos de preparació al matrimoni en els diferents llocs de la diòcesi per acabar amb una pregària a Maria, Reina de les Famílies.

Importants són aquestes trobades de formació que també ens ajuden a créixer en la comunió. Ara la delegació, seguint les recomanacions de les orientacions pastorals del nostre bisbe, treballarem amb l'objectiu de crear una carpeta de treball comuna per impartir els cursos de preparació al matrimoni.

Mn. Joan Guerola, delegat

Camí a l'Aplec de l'Esperit

El dissabte dia 17 de febrer, i després de la Jornada de Catequistes, va tenir lloc la segona Trobada de Voluntaris de l'Aplec de l'Esperit.

Una cinquantena de persones d'entre totes les edats van ser congregades per tal de començar a posar-se en marxa de cara a aquest gran esdeveniment que se celebrarà els propers dies 19 i 20 de maig a Tortosa i a Sant Carles de la Ràpita.

La vesprada va començar amb una breu formació dinàmica duta a terme per l'Escola de l'Esplai del Bisbat, per tal de treballar sobre «Com acollir els altres». Seguidament, i després d'una breu pausa per a berenar, vam continuar repassant l'horari i les tasques dels vora dos-cents voluntaris que participaran d'aquests dies.

Per acabar, la pregària de l'Aplec i unes paraules d'ànim del nostre bisbe, van ajudar a engras-car-nos per a aquesta gran fita.

Guillermo Soriano

AGENDA

- ▶ **Dimarts 27**, Catedral, a les 11.30 h, Missa Crismal.
- ▶ **Dijous 29**, Catedral, a les 20.30 h, Missa del Sant Sopar.
- ▶ **Del 29 a l'1 d'abril**, Cinctores, Pasqua Jove.
- ▶ **Divendres 30**, Tortosa, Calvari, a les 10.30 h, Via-Creu. / Catedral, a les 12 h, celebració de la Passió i Mort del Senyor. / Tortosa, a les 20 h, Processó del Sant Enterrament.
- ▶ **Dissabte 31**, Catedral, a les 10.30 h, Ofici Coral del Capítol. / Catedral, a les 21.30 h, Vetlla Pasqual.
- ▶ **Diumenge 1 d'abril**, Catedral, a les 12 h, Missa de Pasqua de Resurrecció amb benedicció papal.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

26. ■ Dilluns Sant (lit. hores: 2a setm.) [Is 42,1-7 / Sl 26 / Jo 12,1-11]. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.

27. ■ Dimarts Sant [Is 49,1-6 / Sl 70 / Jo 13,21-33.36-38]. Sant Rupert (s. VII-VIII), bisbe de Worms, patró de Baviera; sant Alexandre, soldat mr.; santa Lídia, mare de família, mr.

28. ■ Dimecres Sant [Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25]. Sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

29. □ Dijous Sant, Missa de la Cena del Senyor [Ex 12,1-8.11-14 / Sl

115 / 1C 11,23-26 / Jo 13,1-15]. Sant Ciril, diaca i mr.; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, verge, a Toledo.

30. ■ Divendres Sant, Celebració de la Passió del Senyor [Is 52,13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16;5,7-9 / Jn 18,1-19,42]. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. ■ Dissabte Sant. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia.

ABRIL

1. □ Diumenge vinent, Pasqua de Resurrecció del Senyor (lit. hores: pròpia) [Vetlla: després dels textos de la Llei i dels Profetes, Rm 6, 3-11 / Sl 117 / Mc 16,1-7. Missa del dia: Fets 10,34a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1C 5,6b-8 / Jo 20,1-9; o bé: Mc 16,1-7); o bé a la Missa vespertina: Lc 24,13-35]. Sant Venanci, bisbe i mr.; sant Hug, bisbe; santa Teodora, mr.; sant Nuno Álvares Pereira, rel. carmelità.

Diumente de Rams (B)

COMENTARI

En els sofriments el fill aprenqué què és obeir

Avui, Diumente de Rams, proclamem el 3r Cant del Servent del Senyor (Is 50,4s) com adreçat a nosaltres.

Sense emprar el mot «profeta», narra la biografia del Servent de Déu cridat a parlar (*el Senyor m'ha donat una llengua de mestre*), i així *sostenir els cansats*.

La seva paraula es fonamenta en l'escolta (*em desvetlla l'orella perquè escolti com un deixeble*) d'Aquell que amb amor *m'ha parlat a cau d'orella*.

Escoltar bé Déu porta conseqüències davant les quals el Servent *no es resisteix ni es fa enrere*; ben al contrari *para l'esquena als qui l'assoten i no amaga la cara*.

D'on li ve la força? *El Senyor Déu m'ajuda; per això no em dono per vençut*.

Als de Filips els ha exhortat Pau: *Que el comportament vostre sigui digne de l'Evangeli de Crist (1,27)*.

Ara concreta més: *Tingueu les mateixes actituds i el mateix amor els uns pels altres*. Llavors incorpora un himne cristològic pre-paulí estructurat en 3 etapes centrades en la kenosi del qui, essent *de categoria divina, prengué categoria d'esclau i s'abaixà fins a la mort de creu*; i que *per això Déu l'ha super-exalçat*.

El relat evangèlic presenta els fets històrics de la Passió il·luminats per l'experiència de la fe pasqual. Vol donar resposta al repte d'uns fets que eren *escàndol per als jueus i absurd per als grecs, però poder i saviesa de Déu per als qui Déu ha cridat (1Co 1,23s)*

Els evangelistes mostren el sentit d'aquells fets gràcies a: a) *l'experiència viva de l'encontre personal amb el Ressuscitat*, sense la qual el seu record s'hauria esvaït per complet; b) *la meditació de l'A.T.* Una bona Lectio Divina de textos selectes de l'A.T. ajuda a veure la Passió com a compliment de les Escripures (sobretot *Sl 22; Is 52, 13-53,12; Za 13,7*).

La credibilitat històrica recolza també en els autors humans que donen la vida per allò que prediquen. Si haguessin volgut falsejar la història, ¿haurien dit que *els Dotze van abandonar el seu Mestre, que Pere el va negar tres vegades, que creien que era un fantasma...?*

Mc fa un relat kerigmàtic amb l'aire fresc de la tradició oral. Narra els fets com ho faria un testimoni subratllant la paradoxa que duu al misteri i desemboca en la fe.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parlat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

▶ Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*

Tots els qui em veuen es riuen de mi, / amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: / «S'ha adreçat al Senyor; que l'alliberi, / doncs; que el salvi, si tant se l'estima.» R.

M'envolta una munió de gossos, / em rodeja un estol de malfactors, / m'han lligat les mans i els peus, / puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, / es juguen als daus la meva roba. / Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; / força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, / us lloaré enmig del poble reunit. / Fidels del Senyor, lloeu-lo, fills de Jacob, / glorifiqueu-lo, reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captèir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obediènt fins acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

▶ Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Marc (Mc 14,1-15,47) (Versió abreujada)

C. Els qui passaven l'insultaven, movien el cap amb aire de mofa i deien: S. «Ah, tu que vols destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't tu mateix i baixa de la creu.» C. També se'n burlaven els grans sacerdots comentant amb els mestres de la Llei: S. «Ell que salvava els altres, no és capaç de salvar-se ell mateix. El Messies, el rei d'Israel, que baixi ara de la creu, i nosaltres, quan ho veurem, creurem en ell.» C. També li feien retrets els qui havien estat crucificats amb ell. Jesús llançà un gran crit i expirà C. Arribat el migdia s'estengué per tota la terra una fosca fins a mitja tarda. I a mitja tarda Jesús cridà amb tota la força: †. «Elohi, Elohi, ¿lamà sabactani?» C. Que traduït vol dir: † «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?». C. Alguns dels qui eren allí deien: S. «Mireu com crida Elies.» C. Un corregué, xopà de vinagre una esponja, la posà al capdamunt d'una canya perquè begués, i deia: S. «Deixeu, a veure si ve Elies a desclavar-lo.» C. Jesús llançà un gran crit i expirà. C. En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix. El centurió, que estava dret davant d'ell, quan veié com havia expirat digué: S. «És veritat; aquest home era Fill de Déu.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 50,4-7)

El Señor Dios me ha dado una lengua de discípulo; para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabila el oído, para que escuche como los discípulos. El Señor Dios me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás. Ofrecí la espada a los que me golpeaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no escondí el rostro ante ultrajes y salivazos. El Señor Dios me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

▶ Salmo responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

Al verme, se burlan de mí, / hacen visajes, menean la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre si tanto lo quiere.» R.

Me acorrala una jauría de mastines / me cerca una banda de malhechores; / me taladran la mano y los pies, / puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan a suerte mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedes lejos; / fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / «Los que teméis al Señor, alabadlo; / linaje de Jacob, glorificadlo; / temedlo, linaje de Israel.» R.

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Filipenses (Fl 2,6-11)

Cristo Jesús, siendo de condición divina, no retuvo ávidamente el ser igual a Dios; al contrario, se despojó de sí mismo tomando la condición de esclavo, hecho semejante a los hombres. Y así, reconocido como hombre por su presencia, se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo exaltó sobre todo y le concedió el Nombre-sobre-todo-nombre; de modo que al nombre de Jesús toda la rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

▶ Pasión de nuestro Señor Jesucristo según san Marcos (Mc 14,1-15,47) (Versión abreviada)

C. Los que pasaban lo injuriaban, meneando la cabeza y diciendo: S. «Tú que destruyes el templo y lo reconstruyes en tres días, sálvate a ti mismo bajando de la cruz». C. De igual modo, también los sumos sacerdotes comentaban entre ellos, burlándose: S. «A otros ha salvado y a sí mismo no se puede salvar. Que el Mesías, el rey de Israel, baje ahora de la cruz, para que lo veamos y creamos». C. También los otros crucificados lo insultaban.

C. Al llegar la hora sexta toda la región quedó en tinieblas hasta la hora nona, Jesús clamó con voz potente: —† «Eloí, Eloí, ¿lamá sabaqtaní?». (Que significa: «Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?»).

C. Algunos de los presentes, al oírlo, decían: S. «Mira, llama a Elías». C. Y uno echó a correr y, empapando una esponja en vinagre, la sujetó a una caña, y le daba de beber diciendo: S. «Dejad, a ver si viene Elías a bajarlo». C. Y Jesús, dando un fuerte grito, expiró.

C. El velo del templo se rasgó en dos, de arriba abajo. El centurión, que estaba enfrente, al ver cómo había expirado, dijo: S. «Verdaderamente este hombre era Hijo de Dios.»